

замаяни. Много нѣщо ми е разказвала. Единъ пжтъ, като почна да разказва гдѣ живѣятъ самодивитѣ и какъ могатъ да се ловятъ, цѣлата мѣхала се събра да слуша. Гдѣ сега такива жени? Единъ пжтъ, моята баба отива при кладеница (тя това разказваше), който се намиралъ подъ върбитѣ и тамъ сварва нѣколко разчорлавени жени, които играали на хорото около кладѣница, а една отъ самодивитѣ била се въскачила на една суха върба и имъ пѣяла пѣсни. Това било нощъ по тайно време, до като петлитѣ не биле още пѣли. Баба ми, безъ да се оплаши, отива право при кладѣница. Самодивитѣ се зачудили на баба ми, когато я видѣли, че тя отива тѣй смѣло при тѣхъ. Самодивитѣ я забиколили и искали да я земнатъ, но тя, като олава една, насмалко щѣла да я удуши. Другитѣ самодиви, като видѣли каква е работата, избѣгали. Баба ми единъ пжтъ щѣла да одуши одного караконжа. Тя съ глотницитѣ приказвала и се препирала. Всичкитѣ самодиви, глотници, таласжми, караконджовци — сладки и мѣдени, бѣха се смаяли какво да правятъ съ моята баба. Тя единъ пжтъ свързала двѣ самодиви при чухата чушма.

А колко нѣща знаеше, немога ви изприказа! Найученийтъ даскалъ незнаѣше толкова, колкото тя. Да бѣше мжжъ щѣше да стане или владика или грамастикъ. Тя единъ пжтъ, помня като сега, ни повика при себе си ини попита: — Дѣца, каза тя, — знаете ли защо е високо толкова небето? Кому стигаше на насъ отъ умътъ да отговори на такъвъ трудень въпросъ. Всички си подигахме рамената и казахме, че незнаемъ. Баба ни разказа.

— Ей, синко, каза тя, — жена дългокоса, плиткоума е направила да е тѣй небето високо. Но напръдъ хората го стигали, женитѣ съ хуркитѣ можали да го дупнатъ; толкова било низко! Еднажъ една же-